

Sygn. akt II KO 29/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 maja 2019 r.,
w sprawie **M. M., M. U., A. G., M. K., B. K., A. T., R. P.**
oskarżonych z art. 286 § 1 k.k.
wniosku Sądu Rejonowego w W.
z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt III K [...]
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt III K [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie wymienionej wyżej sprawy innemu sądowi równorzędnemu. We wniosku podniesiono, że wyznaczenie przedmiotowej sprawy w rozsądnym terminie nie jest możliwe, z uwagi na fakt, że sędzia referent rozpoznaje obecnie kilka wielowątkowych, wieloosobowych i obszernych spraw, a łączny referat liczy 74 sprawy. Jednocześnie podkreślono, że już wstępna analiza przedmiotowej sprawy wskazuje, że wymaga ona przeprowadzenia wielu dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek sądu właściwego nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawdą jest, że doprowadzenie do rozpoczęcia i zakończenia procesu w rozsądnym terminie jest jedną z okoliczności uzasadniających przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k., a dotyczy to w szczególności sytuacji związanych ze stanem zdrowia oskarżonego, rzecz jednak w tym, że skorzystanie z

omawianej instytucji, która ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady konstytucyjnej (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), nie może prowadzić do jej rozszerzającej interpretacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dawna wyrażany jest, pogląd, że względy natury technicznej, utrudniające rozpoczęcie sprawy i prowadzenie postępowania, nie uzasadniają przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2000 r., II KO 90/00, OSNKW 2000, z. 5 - 6, poz. 48 i z dnia 12 marca 2008 r., II KO 7/08, R - OSNKW 2008, poz. 599). Co więcej, dopiero rzeczywiste okoliczności uniemożliwiające zakończenie procesu mogą stać się powodem wystąpienia w trybie określonym w art. 37 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., III KO 65/13, LEX nr 1362622).

W judykaturze wskazuje się, że powszechnie znane duże obciążenia sądów, w szczególności sądów [...], nie mogą być ani zniwelowane, ani nawet realnie ograniczone w drodze stosowania art. 37 k.p.k., gdyż *ratio legis* tej instytucji dotyczy zupełnie innego obszaru działania sądów, w wyjątkowych, indywidualnie ocenianych sytuacjach, kiedy przede wszystkim zagrożone są pozostałe dobra określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, a więc niezależność, bezstronność i niezawisłość sądu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., II KO 21/07, R-OSNKW 2007, poz. 877 CD).

Przewidując możliwość wystąpienia poważnych trudności w sprawnym rozpoznaniu spraw w niektórych miejscowo właściwych sądach (chodziło przede wszystkim, o sądy [...]), ustawodawca w art. 11a przepisów wprowadzających ustanowił tryb umożliwiający przekazanie spraw zagrożonych upływem terminu przedawnienia innym sądom równorzędnym. W tym właśnie trybie przewidziane jest podnoszenie kwestii związanych z organizacyjnym funkcjonowaniem sądownictwa w sprawach karnych, ale nie w trybie art. 37 k.p.k.

Jeżeli zatem sąd właściwy terytorialnie jest przekonany, że rozpoznanie w nim konkretnej sprawy (w której terminy przedawnienia poszczególnych czynów przypadają na lata 2040-2041) nie jest możliwe w terminie zabezpieczającym uniknięcie przedawnienia karalności, powinien wystąpić z wnioskiem do Sądu Apelacyjnego w [...] o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.